

Dozdaj še ni nobena druga posebno huda bolezen pritisnila zraven. Da tam pa tam v bolnišnicah kateri umerje, ni čuda pri tolikem številu bolnikov.

Iz Ljubljane. Ravno nam je gosp. Cigale iz Dunaja poslal dodelani rokopis zadnje čerke (x) nemško-slovenskega dela našega slovnika. „Bogu bodi hvala — nam piše marljivi gospod vrednik — da je enkrat konec tega. Sedaj pride le še majhen dostavek in pa imena krajev, rek, gorá itd., kar pa menda ne bo mnogo izdalo; do mesca septembra mislim vse dogotoviti“. Blaznikova tiskarnica se podvzuje kar je moč hitro natiskovati in je dogotovila dozdaj slovník do besede „Wenden“. Al od tega, da bi se začelo prodajanje natisnjenih pol pervega dela, kakor so „Novice“ v imenu mnogih in mnogih željo razodele, ni ne duha ne sluha nikodar, in tako leži dnar mertev, ki se vendar na več strani potrebuje. — Naj povejo „Novice“ še žalostno novico, da je g. Kamilo Mašek, učnik pri c. k. glasbeni šoli v Ljubljani in bivši izdatelj „Cecilije“ (mesečnih zvezkov za učnike in orglovce na deželi*) 29. junija pri sv. Štefanu nad Stajnico, kamor se je za zdravja voljo podal, za pljučno jetiko še le 27 let star umerl. Veliko lepih napevov za slovenske pesmi nam je rajni že zapel, posebno se odlikuje med drugimi „otok bleški“, Vodnikova „Dies irae“, „Krajnska“ v Vodnikovem spominku, katero šteje sam že kot svoje 51. delo. Poslednje dni nam je podal tudi še peti zvezek „Slov. gerlice“ dr. Prešernovih pesem za svoj zadnji spominek, in zgodilo se je, kar poje z neumerlim pevcom:

Nosil bom življenja pezo,
Dokler zmaga sreče jezo
Zadnja ljubca — bela smert.

V Kranji je umerl te dni spoštovani cesarski advokat in notar gosp. dr. Globočnik.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz bojišča na Laškem. Zadnjikrat piše danes „Novičar“ prigodbe iz Laškega pod tem napisom; zakaj potihnili je vojske hrup in sklenjen je mir, kakor smo že zadnjič povedali, da sta 11. dan t. m. cesar Franc Jožef in Napoleon se snidla v Villafranki in podpisala mirno spravo. Mnogo se ugibuje: zakaj je cesar Napoleon ponudil našemu cesarju mir ravno ob času, ko se je imel najhuji boj unti. Ta pravi to, uni to; iz vsega se pa more povzeti, da je več uzrokov bilo, ki so napotili Napoleona našemu cesarju roko podati v mirno spravo: vidil je francoski cesar, kakor sam pravi, da revolucija na Laškem, katero je sicer sam podpihal, se čedalje bolj širi, da so Toskanci, Parmanezi in Modenezi zapodili svoje vladarje, in da ne bo dolgo moč tudi papeževega ljudstva berzdati, katero že po večjem delu rimskih mest hrepeni se udeležiti prekucij; kralj sardinski je po nasvetu svojega ministra Cavour-a prerad sprejemal prejšnjih vladarjev oprostene ljudstva pod krilo svoje diktature in jim obetal svobodno vladno, kar ni bilo Napoleonu celó nič po godi, boječ se, da bi ga utegnila revolucija nazadnje še prekositi; „sedaj mi glavo venčá lavor zmagovavca“ — si je gotovo tudi dalje mislil Napoleon — „pri Peschieri, Veroni, Mantovi itd. me čaka še težko delo; kaj potem, ako bi me utegnila sreča tukaj zapustiti?“ — vidil je, koliko kervi je bilo že prelite, koliko vojakov mu je požerla že bolezen in mu jih žuga še požreti: vse to — pravijo — in morebiti še drugih uzrokov več je zbudilo v glavi Napoleonovi misel, v sredi zmage ponuditi našemu cesarju mirno spravo. Zakaj naš cesar niso odbili ponudbe, nam sami pravijo v razglasih do armade in do svojih ljudstev, ktere bomo spodej omenili. In tako se je zgodilo, da sta se obá cesarja — brez kralja sardinskega — snidla 11. dan v Villafranki.

*) Vredništvo „Cecilije“ je začasno prevzel verli učnik gospod A. Praprotnik.

Sprejela sta se cesarja, ki se pred še nikoli nista vidila, kaj prijazno; več ur sta se pogovarjala sama brez vseh drugih prič, ki so še z njima bile v Villafranki. Kako sta mir sklenila, se je berž iz Verone, pa tudi iz Pariza na znanje dalo, in sicer iz Verone tako-le: „Oba cesarja bota podpirala napravo laške zveze (konfederacije); avstrijska vlada odstopi Lombardijo do reke Minčio, obderži pa zraven beneške dežele Peschiero, Mantovo in Borgoforte, in stopi v laško zvezo. Veliki vojvoda toškanski in vojvoda modeneški se verneta v svoje dežele nazaj. Vsem deležnikom zadnjih laških prekucij je vse prizanešeno“. Ravno to pa nekako drugače se je naznanilo iz Pariza in sicer tako-le: „Osnovo mirne sprave sta cesar avstrijski in cesar francoski podpisala. Zveza laških dežel pod predsedništvom sv. Očeta papeža se bo napravila. Cesar avstrijski odstopi svoje pravice do Lombardije cesarju francoskemu, ta pa jih izroči kralju sardinskemu. Avstrija obderži Beneško, katero bo obstojen del laške zveze. Vsem deležnikom te prekucije je vse prizanešeno“. — Berž drugi dan (12. julija) smo brali iz Verone sledeči oklice našega cesarja do svoje armade: „Opert na Svoje dobro pravo sem šel v vojsko za svetost starih pogodb, zanašaje se na nadušenost Svojih narodov, na junaštvo Svoje armade in na pripomoč postvarnih Svojih zveznikov. Ljudstva Svoje sem najdel radodarne za vsako reč; kervavi boji so svetu pokazali junaštvo Moje armade in da se smerti ne boji; čeravno se je v manjšem številu bojevala in je tavžent in tavžent oficirjev in prostakov padlo, vendar v nepoterti moči in serčnosti veselo pričakuje novih bojev. Zapušen od zaveznikov se umaknem le neugodnim političnim razmeram, ktere mi pred vsem dolžnost nakladajo, ne zastoj zertovati kervi Svojih vojakov in radodarnosti Svojih narodov. Sklenil sem tedaj mir, kteremu za podlago postavim Minčiovo mejo. Iz polnega serca se zahvalujem Svoji armadi; sopet mi je pokazala, da se morem v vseh rečeh zanašati na-njo v prihodnjih bojih“. — Cesar Napoleon pa govori v svojem razglasu k armadi tako-le: „Poglavitni cilj in konec vojske smo dosegli. Lahi bojo pervikrat narod. Zveza jih bo vse zedinila v eno družino. Beneško ostane pod vladno avstrijsko, bo pa vendar obstojen del Laškega. Zedinjenje Lombardije s Sardinijo nam je ustvarilo močnega zveznika, ki se ima nam zahvaliti za neodvisnost svojo. Tiste laške dežele, ki niso bile zapletene v poslednje homatije, bojo spoznale potrebo dobrih prenapredb v svojih deželah. Vi vojaki pa se bote kmali vernili na Francozsko domú. Domovina bo hvaležno sprejela armado, ki je v dveh mescih Sardinijo in Lombardijo osvobodila, in se zdaj le zato ne vojskuje dalje, ker se je začel boj tako zlo razširjati, da bi ne bil več v prid francoskemu cesarstvu v tej strašni vojski. Vojaki! ponašajte se s tem kar ste opravili in doversili, pa tudi s tem, da ste otroci tistega Francozkega, katero bo zmiraj velik narod ostalo, dokler bo serce imelo zapopasti plemenite zadeve, in dokler ga bojo branili možaki taki kakor ste vi!“ — Po gori natisnjenem razglasu, kterega so presvitli naš cesar podali armadi, so še poseben manifest „do Svojih narodov“ 15. dan t. m. iz Laksenburga oklicati dali. V tem obširnem razglasu pravijo cesar, kako jih je le velika sila primorala vojsko na Laškem začeti za pravično reč, in od svojih ljudstev terjati novih in velikih davšin; vse se jim je rado dalo, in to jih je njim sercu še bolj prikupilo. Žalibog! — pravijo dalje — da nam vojska ni srečna bila, čeravno se je armada vojskovala s tako serčnostjo, da se je vse čudilo nad njo. Sovražniki naši so napeli vso svojo moč, pa pri vsem tem so si le nektore dobičke privojskovali ne pa določivne zmage. Premagati jih bi morebiti ne bilo nemogoče bilo, al to bi se bilo dalo le z novim in silnim prelivanjem kervi zgoditi. V takih okolšinah Mi je bila dolžnost ponujeno mirno spravo v prevdark vzeti in to toliko bolj, ker se bi bil mogel sam

vojskovati za pravično reč; zakaj najstariši in najnaravniji zavezniki avstrijske vlade nikakor niso hotli spoznati, da gré v tej vojski za več kakor le za Avstrijo; terdovratno so ostali v tem svojem nepoznanji. Po vsem tem je najbolj kazalo, za dosego miru tudi kaj v dar prinesiti, in brez vtikanja katerega drugega naravnost s cesarjem francozskim samim mir skleniti, ker sem bil prepričan, da se bova midva sama bolje poravnala kakor če se mešajo v to pogajanje tiste tri vlade, ki se niso udeležile vojske. Sedaj ko je mir sklenjen — obetajo cesar v svojem razglasu — da bo njih skerb vsa se obrnila v to, da se ves blagor miru nakloni zvestim narodom in da se bode po potrebah časa popravilo marsikaj v postavo-dajavstvu in državnem gospodarstvu. H koncu se cesar še enkrat zahvaljujejo armadi in se milo spominjajo vseh, katerih ne bo več iz vojske nazaj.

Pervo in najimenoitnejše delo je zdaj sklenjeno, — al dosti dela še ostane mirno spravo povsod na Laškem do konca dognati. Sliši se, da obravnanje miru bo za avstrijsko stran prvi minister grof Rechberg sam prevzel; kdo bo namestoval pri tem obravnanju francozko, kdo sardinsko vlado, še ni znano; Bruseljski časniki pravijo, da bo to obravnavanje v Zürich-u v Švajci. Ravno ti časniki pravijo, da ostane 50,000 Francozov na Laškem, dokler ne bo vseh prenapredb konec. — Če prebiramo časnike angleške in francozke, kaj oni mislijo o vsem tem, najdemo zlo nasprotne misli. Eni pričakujejo vse dobro, drugi nič; eni hvalijo Napoleona, da je končal vojsko, drugi ga grajajo, da ni spolnil obljube in „Laškega ni osvobodil do Adrije“; večjemu delu pa se čudno zdi, da je Napoleon vse to brez kralja sardinskega počel, ali da saj od njega ni nikjer ne duha ne sluha; lord Derby je te dni v zgornji angleški zbornici očitno rekel, da bi rad zvedil: „ali ste avstrijska in sardinska vlada mir sklenile, ker francozka vlada je bila, kakor je sama rekla, le pomočnica sardinske, zdaj pa še obnaša kot samolastnica?“ Gotovo je, da valovi prekucij, ki so na Laškem poslednji čas tako visoko prikipeli, se ne bojo tako kmalo ulegli kakor je želeti, in da novi red bo napravil še mnogo novih homatij, ker ne bo lahko toliko različnih glav spraviti pod en klobuk — „zveza talijanska“ imenovan. Bog daj, da bi se saj nova kri ne prelivala, zakaj dosti je bilo že prelite; naša armada šteje po naznanilu „Wien. Ztg.“ v vsem skupaj čez 36,000 mrtvih in ranjenih, — francozka in sardinska po oznanilu „Moniteur-a“ čez 34,000 — tako, da čez 70,000 vojakov je v vsem skupaj v tej vojski kervavilo laško zemljo, in berž ko ne še morebiti več, ker se „Moniteur“ rad moti.

Iz Dunaja. Presvitli cesar so se s cesarico 15. dan t. m. zvečer na svoj grad v Laksenburg blizu Dunaja vernili.

— Po ukazu cesarskem je druga letošnja rekrutirenga, ki se je imela ravno začeti, po vseh deželah našega cesarstva ustavljena.

— Cesarski ukaz dovoljuje, da za izterjevanje davkinih dolgov (eksekucijo) v službo vzeti vojaki smejo če je treba čez 14 dni v tej službi ostati, vendar imajo dotični komandanti, gledé na vojaške potrebe, svojo posebno oblast določiti, kako dolgo čez 14 dni, nikoli pa čez 4 tedne, more kak vojak v imenovani eksekucijsni službi biti.

— 16. dan t. m. se je začelo spet iz Dunaja v Terst po železnici tisto blago voziti, ki se oddá pod imenom „Eilgut“; vožnja vsega drugega blaga po železnici se bo berž ko ne tudi kmali začela.

Iz Tersta piše „Triester Zeitung“, da gosp. Janez Boscarolli, tergovec v Inšpruku, tergovcom po vsem cesarstvu dobro znan, ker je bil eden izmed tistih mož, ki so leta 1854 nasvetovali narodno posojilo, je spisal spet bukvice, v katerih svoj svet razodeva, kako bi se mogo-

naše cesarstvo dнарne zadrege rešiti, ktera je zdaj tolikanj huja, ker je še vojska na Laškem požerla veliko dнарja. Boscarolli priporoča: naj se na Dunaj pokliče iz vsake dežele več v dнарstvenih rečeh zvedenih, domoljubnih mož, s katerimi naj bi se ministerstvo dнарstva in notranjih oprav posvetovalo, koliko srebra naj bi država dala dunajski banki, da bi se ta popolnoma oprostila države in bi mogoča za bankovce spet sreberni dнар plačati. Po mislih Boscarollijevih je edina pomoč, v našem cesarstvu dнарstvo hitro in popolnoma v dober stan pripraviti, ako bi se saj en del tiste zlatnine in srebernine v pomoč državi obrnil, kateri sedaj mertev leži; to naj bi se zgodilo po domoljubnem posojilu v srebru; vlada si more popolnoma svesta biti, da ji bojo višja duhovšina in pa bogati kloštri našega cesarstva posebno na pomoč prišli. Kdor bode veliko posodil, takemu naj se podeli kako posebno poslavljenje. Nazadnje pravi Boscarolli: Ko bojo na Dunaj poklicani možje svoje posvetovanje sklenili, naj izmed teh odbor peterih mož ondi tako dolgo ostane, dokler bo ta reč popolnoma poravnana. — Reči moremo — pravi „Triest. Zeitg.“ — da Boscarolli je domoljuben mož in da spozná, da tern v peti našem cesarstvu je pomanjkanje srebra, al nekako čuden je njegov svet, naj bi ženske svoje sreberno in zlato robo, gospodarji svoje sreberne žlice, škofje in kloštri svojo zlatnino in srebernino na oltar domovine položili, čeravno je res, da bi taki darovi dobro došli državi. Če Boscarolli misli, da bojo tudi cele soseske in posamni ljudje svoje obligacije, ki jih morebiti še imajo, prodali in si z zgubo srebernega dнарja kupili, da bi ga potem posodili državi, je mož pozabil, da že pri zadnjem posojilu leta 1854 je veliko ljudi čez svojo moč dalo in dosti darovalo, in da po tem takem ni misliti, da bi posojilo po ti poti kaj dosti izdalo. Kaj takega tudi vlada gotovo terjala ne bode.

Iz Verone. Železna krona lombardiških kraljev, ktero so v vojski iz Monce v Verono prenesli, se bo berž ko ne v cesarsko zakladnico (Schatzkammer) na Dunaj hraniti dala.

Iz Milana. Novi deželni poglavar lombardskega kraljestva je oklicati dal, da odsihmal veljá po vsem kraljestvu nova sardinska mera in vaga.

— Duhovšina v Milanu je sardinskemu guvernerju Com. Vigliani podala pismo udanosti, v katerem 300 duhovnov s živo besedo zvesto serce odkriva vladi Viktor Emanuelovi. Škof v Kremoni in Lodi kakor tudi generalvikar v Milanu so razposlali po deželi pastirske liste, kateri pričujejo iskreno udanost sardinski vladi.

Iz Turina 15. julija se piše „Moniteur-ju“, da sta cesar Napoleon in kralj Viktor Emanuel v Turin prišla in da jih je ljudstvo s preserenim veseljem sprejelo.

— Grof Arese je tudi tukaj in že je prevzel opravilstvo prvega ministra.

Iz Napolitanskega 9. julija. Dva regimenta napolitanske švicarske armade sta se spuntala, pa punt je bil kmali zadušen; 90 puntarjev je bilo pobitih in ranjenih. Blizu 1800 vojakov, iz katerih sta obstala omenjena dva regimenta, so tirali berž v Švajco domú.

Iz Rusije. Iz Petrograda 7. julija. Danes je bilo slovesno blagoslovljenje spominka, ki se je postavil caru Nikolaju; stroški dosežejo skor 800,000 rubljev.

— Strašni potres 11. junija ni samo razrušil mesta Erzerum-a, temuč tudi poglavno mesto Šemaho; hipoma je ležalo veliko hiš v razvalinah, veliko pa jih je zlo poškodovanih; s potresom je razsajal tako silen vihar, da je drevesa iz zemlje ruval in njih korenine proti nebu obračal; več 100 ljudi je grozno smert storilo.

Iz Srbije. Iz Beligrada 12. julija. — 10. dan t. m. so zaperli 5 starešin (senatorjev), včeraj pa spet več drugih oseb; starešine so peljali v Topčider v oster zapor. Pravijo, da so v Beligradu pa tudi drugod po deželi

zasledili zakletev zoper kneza Miloša. — V mnogih časniki se bere, da se v Serbii čedalje večje priprave za vojsko delajo ne le s tem, da se vlivajo nove kanone in kugle in napravlja streliva obilo, temuč tudi novi vojaki se naberajo; Serbija, ki je dosihmal štela le 2000 rednih pešcov, en švadron ulanov in eno baterijo topništva v djanski službi, je poklicala vse urlavbarje k armadi in šteje potem sedaj že 4500 vojakov.

Iz Nemškega. Iz Berolina 13. julija. Vladni častnik naznanuje, da zavoljo sklenjenega miru je vsem kerdelom pruske armade, ki je že na poti bila, ukaz došel, naj ostanejo kjer so in ne potujejo dalje.

Iz Francozkega. Iz Pariza. Ko je prišla novica v Pariz, da je mir sklenjen, so začeli kanoni pokati z gradú invalidov, zvečer je bilo mesto razsvitljeno in med brezštevilnimi francozkimi banderi so se vidile tudi nekatere černo-rumene avstrijske.

— Cesar Napoleon je imel na dan cesaričnega godú natiroma v Pariz ali prav za prav na grad svoj v St. Cloud priti, kjer bo ostal, dokler se njegova armada ne verne iz Laškega; s to še le bo obhajal slovesni vhod v Pariz.

— Časnik „H. N.“ piše: „Ker je cesar Napoleon mir sklenil s cesarjem avstrijskim brez kralja sardinskega, je podoba, da cesarju Napoleonu ni več mar za laško reč. Sedaj je ponižal Avstrijo kakor pred Rusijo; prvi, katerem bo sedaj na pête stopil, bojo Prusi in Nemci, pa le enega za drugim bo stresel; Angleži bojo s svojo neutralnostjo samei ostali, in kadar bojo francozke ladije kos angležkim, bo Napoleon sam ali združen z manjšimi vladami napadel Angleže in to nezvesto vlado — pokončal“. Prodam kakor sem kupil, piše dopisnik.

— Moti se, kdor misli, da je vlada ustavila priprave za vojsko; zlasti pomorskih priprav ni konca ne kraja; ravno sedaj delajo 8 velikih vojnih ladij, izmed katerih bojo 3 ime Magenta, Marignan in Solferino dobile.

— Neki berolinsk častnik terdi, da so na Laškem zasledili skrivno družbo, ki se je zaklela cesarja Napoleona umoriti; sum leti tudi na neko posebno imenitno osebo, ki je bila deležna te zarote. Ministra Valevski in Troplong sta se dolgo posvetovala, kaj jima je storiti v tej zadregi; na zadnje sta sklenila zamolčati celo prigodbo in v zarotbo zapletenemu imenitnemu možu prizanesti. Kdo je ta — ne pové noben častnik.

— Našemu kmetijstvu žugajo velike nadloge; silno deževje in druge vremenske uime so tega krive. Od kresa sèm se je po več krajih našega cesarstva začel krompir sušiti, tedaj že en mesec pred kakor leta 1848 in 1856; najlepši krompirjevec je čez noč vel in črn. Svile (žide) ne bo skor osmi del tega kar druge leta; beli kokoni so se v obče bolji obnesli kakor rumeni, pa so vendar sila lahki. Kmetovavci pobešajo glave in ne vejo, kaj bo.

— V predmestih pariških nabirajo delavci doneske za napravo pozlačenega voza, kterege mu hočejo v znamenje slavne zmage na Laškem v dar pokloniti.

— Sliši se, da je cesar Franc Jožef cesarju Napoleonu obljubil, da se bojo kosti že pred več leti na Dunaji umerlega in ondi pokopanega sina cesarja Napoleona I. v Pariz prenesle. Temu Napoleoncu so na Dunaji dali ime „Herzog von Reichstadt“, Napoleon oče mu je dal priimek „kralj rimski“, sedanjí cesar Napoleon III. pa mu je dal ime Napoleona II.

Iz Turškega. Iz Carigrada. Dolgo ni sultan vedil, ali naj bi šel ali ne; sedaj je vendar sklenil se na pot podati v Smirno, Sirijo, Egipt in Malto; spremljala ga bota razun ministra unanjih oprav Fuad paša tudi sina njegova Murad in Abdul-Agis.

Marjetica.

Slovenska narodna pesem. Zapisal Jos. Levičnik. *)

Tamkaj stoji pristavica,
O, jov! tamkaj stoji pristavica.
Na pristav'ci je Marjetica,
O, jov! na pristav'ci je Marjetica.

Ino mi ziblje sinika,
O, jov! poldrugo leto starega.

Aja, ležaj! preljub' moj sin,
O, jov! dab' že ti skoraj velik bil.

Saj boš verbal sedem gradov,
O, jov! sedem gradov, devet pristav. **)

To je slišala žlahna gospa,
O, jov! žlahna gospa sovražnica.

Hitro je tekla v svitli grad,
O, jov! svoj hudobni naklep speljat.

Lesem, lesem, dekla moja!
O, jov, lesem, lesem dekla moja!

V roko vzemi ojstri nož,
O, jov! in pojdi na pristavico!

Zakolj Marjetei sinika,
O, jov! poldrugo leto starega.

Ven z njega vzemi jeterca,
O, jov! tud pljučica in serčice.

„Žlahna gospa! jez t'ga ne strim,
O, jov! rajši svojo službo zgubim“.

Lesem, lesem, mojškra moja!
O, jov! lesem, lesem, mojškra moja.

V roko vzemi ojster nož,
O, jov! in pojdi na pristavico!

Zakolj' Marjetei sinika,
O, jov! poldrugo leto starega.

„Žlahna gospa! jez tega ne strim,
O, jov! rajši svojo službo zgubim“.

Sama popade ojstri nož,
In šla je na pristavico.

Zakolje Marjetei sinika,
O, jov! poldrugo leto starega.

Pa z njega vzame jeterca
O, jov! tud pljučica in serčice.

K je Marjetea prišla domú,
O, jov! še se mi čudi premočno.

Vselej, ko sem šla ruč'ce prat',
O, jov! vselej si jokal po meni.

Danes pa tako terdo spiš,
O, jov! da se clo nič ne prebudiš!

Še mi razveže sinika,
O, jov! zagledala je mertvega.

Vidi ga v zibki ležati,
O, jov! vidi ga v kervi plavati!

Zakriči: joh! o joh! gorjé!
O, jov! kaj so naredli mi ljudje!

Še vpije, joka prestrašno,
O, jov! za potolažit je ni b'lo.

Gospod je ravno z jage šel,
O, jov! prestrašno mi je ostermel.

Kaj pa ti je, Marjetica?
O, jov! da si tako objokana.

Blagi gospod! Vaša gospa,
O, jov! so mi največ sovražnica.

Zaklali so mi sinika,
O, jov! dobila sem ga mertvega.

Gospod hitro v grad jadra,
O, jov! od jeze vès on trepeta.

Gospod raz konja skočil je,
O, jov! hitro gospo poklical je.

Kaj pa imajo kervav predpas?
O, jov! kar je nenavadno pri nas.

Petelinčke sem zaklavala,
O, jov! sem Vam kosil napravljal.

Pojdva na ganke visoke,
O, jov! gledat te polja radoljske!

Da bova mal' špacirala,
O, jov! en mal' se pogovarjala.

Šla sta na ganke visoke,
O, jov! gledat te polja radoljske.

Prime jo za erjave laše:
O, jov! verže jo čez ganke visoke.

Bodi prokleta kača ti,
O, jov! za vselej spred mojih oči!

Tok dolg' imaš zavdana bit',
O, jov! da se ti tukaj spokoriš.

Tukaj naj zraste lipica,
O, jov! lepa zelena lipica.

Kadar tako debela bo,
O, jov! da seela zibko naredó.

Rodil se bode sinček mlad,
O, jov! on bo v taisti zibki spal.

Kadar bo novo mašo pel,
O, jov! kačjo podoba ti bo vzal.

Postala bodeš spet gospa,
O, jov! kakor si od začetka b'la.

V tem gradu se imaš pokorit!
O, jov! da Boga zadosti storiš.

Zdaj se pa jaz z grada podam,
O, jov! tebi ga za stanovanje dam.

Snidla se bova enkrat spet,
O, jov! tamkaj pri ljubemu očet'.

*) Pričujoča pesem speva žalostno dogodbo, ki se je pripetila njega dni na Pustem gradu (Wallenburg) na Gorenškem. Razvaline imenovanega gradú stoji na sterem gričku blizo ceste, ki derži iz Kamne gorice v Radoljco, in se že več stoletij krepko ustavljajo zobu nemilega časa. Dogodba, o kateri pesmica govori, je med ljudmi sploh znana; da bi bila pa povest le-ta, — razun v gospod dr. Tomian-ovih „Glasih domorodnih“ — v zvezani besedi ohranjena, mi doslej ni bilo znano. Zlo vesel sem bil toraj, ko sem jo nedavnej prav po nevedoma slišal prepevati; — ima namreč pesem tudi prav mili napev. Zapisal sem jo ter jo podam „Novicam“, da se otme pozabljivosti.

**) Pustograški gospod je živel v pregrešni zvezi z Marjetico in bil nezakonski oče njenega sinčka; od tod up matere na bogato dedšino.

Opomb. pis.